

Arrest

nr. 52 925 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de bevelen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 augustus 2010 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door hun advocaat J. TIELEMAN en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Inzake tweede verzoekster:

Tweede verzoekster komt op 6 februari 2008 België binnen samen met de drie kinderen en dient op 6 februari 2008 een asielaanvraag in.

Op 11 april 2008 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hiertegen stelt tweede verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 15 548 van 2 september 2008 worden aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 2 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van tweede verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De drie kinderen van verzoekster worden hierop vermeld.

Inzake eerste verzoeker:

Op 11 augustus 2008 komt eerste verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, in België aan en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 24 februari 2009 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hiertegen stelt verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 28 056 van 28 mei 2009 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 6 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Hiertegen stelt verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 32 757 van 16 oktober 2009 dit beroep verwerpt.

Inzake eerste verzoeker en tweede verzoekster samen:

Op 26 oktober 2009 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 13 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 22 december 2009 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 april 2010 wordt een schrijven gericht aan de advocaat van verzoekers waarin wordt vermeld:

“Ingevolge uw brief van 21.12.2009 kan ik u mededelen dat een beslissing genomen werd in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006.

Uw cliënten zullen eerstdaags door de gemeente worden ontboden voor mededeling en overhandiging van deze beslissing.”

Op 29 augustus 2010 wordt aan eerste verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING

-De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (wet 15.12.1980 - Artikel 7. al. 1.1 °). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Op 29 augustus 2010 wordt aan tweede verzoekster en haar drie minderjarige kinderen een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (wet 15.12.1980 - Artikel 7. al. 1.1 °). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of derde, vierde en vijfde verzoekers over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van hun beroep.

Niettegenstaande in ons rechtssysteem een minderjarige als handelsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het recht betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu zijn de bestreden beslissingen de bevelen om het grondgebied te verlaten en het bevel in hoofde van tweede verzoekster vermeldt tevens de kinderen. Het betreft dus rechten die aan hun persoon verbonden zijn. Derde, vierde en vijfde verzoekers beschikken echter gezien hun leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen, zij zijn respectievelijk 13, 6 en 3 jaar oud. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden, door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoeker en/of tweede verzoekster optreedt in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg vastgesteld te worden dat het beroep van derde, vierde en vijfde verzoekers onontvankelijk is.

2.2. Verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op in hoofde van verzoeker omdat hem reeds op 6 augustus 2009 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen dit bevel werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 32 757 van 16 oktober 2009. Dit bevel is dienvolgens definitief, zodat dit volgens verwerende partij principieel uitvoerbaar is.

2.3. Ambtshalve werpt de Raad een exceptie van gebrek aan belang op in hoofde van verzoekster omdat zij reeds op 2 september 2009 het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. Beide excepties worden samen behandeld.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 6 augustus 2009 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad nr. 32 757 van 16 oktober 2009 werd dit beroep verworpen. Aan verzoekster werd op 2 september 2009 reeds een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Zij heeft hiertegen geen beroep ingesteld.

Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekers elk reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beroepen zijn uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissingen. Verzoekers kunnen bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mochten de thans bestreden bevelen worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de bestreden beslissingen dienen te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

2.5. In de mate waarin verzoekers in hun verzoekschrift de schending aanvoeren van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), merkt de Raad het volgende op.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

In het verzoekschrift beperken verzoekers zich tot het citeren van hun uiteenzetting inzake artikel 3 van het EVRM in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, namelijk dat door een terugkeer naar Afghanistan verzoekster haar medische behandeling niet verder zou kunnen zetten en dat haar een levensnoodzakelijke medische behandeling ontzegd zou worden. Als bijlage bij het verzoekschrift voegen verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf maar geen medische attesten. Een medisch attest bevindt zich wel in het administratief dossier. Daarin valt te lezen dat verzoekster mag reizen met een vliegtuig met medische voorzieningen en dat het medisch advies inzake de terugkeer naar het land van herkomst "te evalueren" is. Door middel van dit medisch attest maken verzoekers bijgevolg niet aannemelijk dat zij bij een eventuele terugleiding een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekers laten na de schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens uiteen te zetten. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.6. In de mate waarin verzoekers aanvoeren dat nog geen beslissing zou zijn genomen inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat er wel degelijk reeds een beslissing werd genomen, namelijk op 28 april 2010. Ter terechtzitting van 7 december 2010 betwist geen van beide partijen dit gegeven. De omstandigheid dat deze beslissing nog niet aan verzoekers is ter kennis gebracht, doet geen afbreuk aan het feit dat verwerende partij de aanvraag op grond van medische redenen van verzoekers, met daarin de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM, reeds had onderzocht alvorens een bevel te nemen om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij heeft dus niet lichtzinnig en zonder rekening te houden met de medische toestand van verzoekster beslist om aan verzoekers een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De omstandigheid dat de beslissing genomen op 28 april 2010 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet aan verzoekers werd ter kennis gebracht, heeft geen opschortende werking inzake de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET